

СИСТЕМНА ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЕВОЛЮЦІЯ МОВИ В СВІТЛІ ТЕОРІЇ ФРАКТАЛІВ

Статтю присвячено дослідженню особливостей структурної організації та еволюції мовної системи як фрактального об'єкту. У статті надано огляд наукових розвідок, присвячених висвітленню фрактальної природи мови, доведено, що її системна організація ґрунтується на принципах самоподібності або масштабної інваріантності та рекурсивності, схарактеризовано неординарну структуру мовної системи, проаналізовано хід еволюції мовної системи як фрактального феномену.

Ключові слова: фрактал, ізоморфізм, самоподібність, системна організація мови, еволюція, самоорганізація.

Еникеева С. М. Системная организация и эволюция языка в свете теории фракталов. Статья посвящена исследованию особенностей структурной организации и эволюции языковой системы как фрактального объекта. В статье дан обзор научных исследований, посвященных анализу фрактальной природы языка, доказано, что системная организация языка основывается на принципах самоподобия или масштабной инвариантности и рекурсивности, охарактеризована неординарная структура языковой системы, описан ход эволюции языковой системы как фрактального феномена.

Ключевые слова: фрактал, изоморфизм, самоподобие, системная организация языка, эволюция, самоорганизация.

Yenikeyeva S. M. Systemic Organization and Evolution of Language in the Light of the Fractals Theory. The article deals with the main peculiarities of structural organization and evolution of the language system as a fractal object. The article reviews the scientific studies devoted to the analysis of the fractal nature of the language. It has been proved in this research that the systemic organization of language is based on the principles of self-similarity or scale invariance and recursiveness. The fractal structure of the language system has been characterized, and the evolution of the language as a fractal phenomenon system has been described.

Key words: fractal, isomorphism, self-similarity, systemic organization of language, evolution, self-organization.

Науковий опис будь-якого об'єкта, як відомо, передбачає застосування цілого комплексу наукових парадигм, оскільки лише системне використання різних підходів дає можливість повніше дослідити і пізнати його. Застосування ідей фрактальної геометрії у дослідженні мови дозволяє по-новому поглянути на принципи організації, функціонування й розвитку мовної системи. Як справедливо зазначають вчені, «фрактальність є фундаментальною сутністю, аналогічною таким фундаментальним сутностям, як простір, час, стохастичність», тому «залучення фрактальної геометрії з урахуванням її дробової (фрактальної) розмірності дозволяє осмислити "більш тонкі" топологічні властивості об'єктів, що пізнаються» [Багатих 2007, с. 27-28].

Засновником теорії фракталів по праву вважають франко-американського математика Б. Мандельброта [Mandelbrot 1982], який виявив, що процеси, що породжують різноманітні природні структури, відбуваються за принципами фрактальної самоподібності. Теорія фракталів, метою якої є дослідження топологічних параметрів складних відкритих нерівноважних систем з нелінійними шляхами розвитку, розглядається вченими як складова синергетичної наукової парадигми. Етимологія терміна «фрактал» служить латинське слово *fractus*, що має значення «подрібнений; ламаний». Саме його використовував Б. Мандельброт для найменування самоподібних структур, що мають нерегулярний характер.

Прикладом фрактальної організації системи може слугувати математичний ряд Фібоначчі: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1597, 2584, 4181, 6765, 10946 ... [Фібоначчі 1989, с. 312], в якому кожне наступне число є сумою двох попередніх. Лінія, проведена через геометрично представлені сектори цього числового ряду, має форму спіралі. Спіральна організація фракталів спостерігається у будь-якому масштабі, починаючи від ДНК і закінчуючи Всесвітом, що свідчить про універсальні природні принципи будови цих системних об'єктів [Кійко 2016, с. 65].

Сутність теорії фракталів полягає в тому, що структура цілого відображена в його частинах, а це дозволяє математично описувати складномасштабні стереоскопічні фігури неевклідової геометрії, відповідні всіляким об'єктам Буття, таким як хмари, гори, русла річок, узбережжя морів й океанів, пустельні ландшафти, клітини живих організмів, кровеносна (нервова та інші) системи живих істот, рослини тощо.

Дослідження особливостей структурної організації мовної системи шляхом застосування ідей фрактальності дозволяє встановити принципи її самоорганізації і самодобудовування. Новизна підходу, відсутність наукових розробок, пов'язаних з використанням ідей фрактальності у вивченні мовних явищ, зумовлюють **актуальність** наукових пошуків.

Метою нашої розвідки є окреслення перспектив дослідження мовної системи із застосуванням принципів фрактальної геометрії. Для досягнення поставленої мети ми маємо виконати такі **завдання**: довести, що системна організація мови ґрунтується на принципі самоподібності або масштабної інваріантності та рекурсивності; схарактеризувати неординарну структуру мовної системи; висвітлити хід еволюції мовної системи як фрактального об'єкту.

Отже, **об'єктом** аналізу є система мови як фрактальний феномен, а **предметом** наукового пошуку є фрактальні параметри системної організації та еволюції мови.

У вітчизняному мовознавстві вже є досвід екстраполяції ідей і принципів теорії фракталів на вивчення різних мовних явищ, зокрема, формотворчих параметрів художнього дискурсу [Воробйова 2010], суб'єктно-предикатних структур [Домброван 2013а; Домброван 2013б], розвитку лексичної і словотвірної систем мови [Єнікеєва 2011а; Єнікеєва 2011б; Єнікеєва 2011], структурних і функціональних параметрів омонімії в мові та мовленні [Кійко С. 2014; Кійко С. 2016], компаративного аналізу текстів інформаційних медіажанрів [Кійко Ю. 2016], фрактальної семіотики мови емоцій [Шамаєва 2012] тощо.

Ці дослідження підтверджують гіпотезу про фрактальну природу мови, про самоподібність мовної системи на різних рівнях її організації. Мова як синергетична система є ієрархічно організованим нерівноважним відкритим для обміну матерією, енергією й інформацією об'єктом з нелінійними шляхами розвитку. Мова є суперсистемою внаслідок складності (ієрархічності) будови і наявності безлічі ендосистем (макро-, мікросистем), які об'єднують конституенти фонетичного, морфологічного, лексичного, синтаксичного і текстового рівнів. Аналізуючи особливості різномірних лінгвальних ендосистем, Є. Курилович розробив теорію мовного ізоморфізму [Курилович 1962], згідно з якою відносини між конституентами кожного з мовних рівнів характеризуються структурним паралелізмом у межах відповідних ендосистем.

Сам термін «ізоморфізм» (від грец. *Isos* – «рівний, подібний» і *morphe* – «форма») був запозичений лінгвістами у математиків і використовувався метафорично: для позначення подібності, не випадкової схожості у будові якісно різних одиниць мови. Так, Є. Курилович, вивчаючи склад (звуковий комплекс) і речення (синтаксичний комплекс) [Курилович 1962, с. 21], виявив структурні аналогії між цими, здавалося б, різними мовними одиницями. Він встановив, що обидві ці одиниці є ієрархічними структурами з центральним, обов'язковим компонентом: голосною для складу, присудком для речення, і маргінальними, факультативними компонентами: приголосними для першої одиниці, другорядними членами речення – для другої.

Структурну подібність рівнів мовної системи було також описано Е. Бенвеністом, який зазначав, що лінгвальні одиниці планом вираження спираються на нижчий рівень, а планом змісту відповідають вищому рівню [Бенвеніст 1974, с. 139]. С. Д. Кацельсон охарактеризував теорію Е. Бенвеніста як процес розгортання мовного ряду у вигляді процесу поступового набору тексту з типографических літер [цит. за Попова 2007, с. 202].

Виявлення рівнів системи мови і вивчення зв'язків між конституентами, що утворюють парадигму кожного рівня, має важливе значення для розкриття сутності системної організації мови і пізнання її природи. Рівнева ієрархія мови – об'єктивна властивість її системи. Рівень мови можна визначити як гранично широку сукупність відносно однорідних одиниць (надклас або суперпарадигму), які в межах свого рівня не виявляють ієрархічних відносин між собою, але реалізують всі свої синтагматичні та парадигматичні відношення. Одиниці, що належать одному рівню, характеризуються якісною своєрідністю, яка вирізняє їх від одиниць інших рівнів, з якими вони не вступають ані в синтагматичні, ані в

парадигматичні зв'язки, але тільки в ієрархічні відносини. У загальній системі мови рівні є певними підсистемами, що мають свою внутрішню впорядкованість, тобто структуру. Рівні пов'язані між собою в єдину систему мови через свої одиниці. Усі рівні системи мови побудовані ізоморфно, тобто мають однакову внутрішню будову [Попова 2007, с. 202].

Отже, усі системні угруповання мовних одиниць (класи, парадигми) є мікросистемами, що входять до складу макросистем (надкласів або суперпарадигм, які формують мовні рівні), які, в свою чергу, організуються в мовну суперсистему. Системні парадигматичні, синтагматичні та епідигматичні відносини між лінгвальними конститuentами демонструють ізоморфний характер мови на всіх рівнях її організації. Ізоморфна будова мовних ендосистем, їх структурна інваріантність (реалізована через здатність лінгвальних одиниць вступати в регламентовані законами певної мови парадигматичні, синтагматичні та епідигматичні зв'язки), інваріантність одиниць мовного інвентарю і варіантна реалізація їх у мовленні (відкритість, нерівноважності, нелінійність, гомеостатичність мовної системи на всіх рівнях її організації) – усе це відповідає параметрам об'єктів фрактальної природи.

Слід зазначити, що принципи ізоморфізму (структурної подібності) мовної суперсистеми знайшли свій логічний розвиток у наукових працях з лінгвосинергетики. Так, Т. І. Домброван вважає, що мовна система організована за фрактальним принципом, в ній елементи одного рівня, об'єднуючись, стають «цеглинками» для створення більш складних одиниць і т. д. При цьому діапазон можливих варіантів одиниць кожного наступного рівня збільшується в геометричній прогресії [Домброван 2013а, с. 65].

Кількісний та якісний склад фонетичної ендосистеми будь-якої мови відомий всім її носіям, так само як і більшість конститuentів морфологічної ендосистеми. Що стосується словника, то носії мови, зазвичай, володіють ним частково, відповідно до потреб ефективної комунікації. Кількість словосполучень і речень визначити неможливо, адже комбінаційні можливості лексичних одиниць, що входять до їхнього складу, потенційно нескінченні. У свою чергу, речення, що утворюють текст, мають ще більшу комбінаторну свободу, що робить майже неможливим встановлення точної кількості конститuentів текстового рівня мовної системи.

Цю ж думку висловлював свого часу Н. Хомський, підкреслюючи, що «кожна природна мова має кінцеве число фонем (або букв алфавіту), і кожне речення може бути представлено у формі кінцевої послідовності цих фонем або букв, хоча кількість речень нескінченно велика» [Хомський 1962, с. 416]. У свою чергу, текст як комплексна комунікативна одиниця є своєрідним «сплетінням, яке складається з частин і теоретично може бути нескінченним, подібно казкам "Тисяча й одна ніч"» [Кійко Ю. 2016, с. 69]. Частинами тексту в порядку зростання можна вважати фонему, морфему, слова, синтагми (об'єднання двох слів, пов'язаних підрядним зв'язком), речення, диктеми (елементарні тематизуючі одиниці зв'язного тексту) і т. і. Самоподібність і масштабна інваріантність мовних одиниць «лінгвістичних рівнів зростаючої складності» [Хомський 1962, с. 415] свідчать про їхню фрактальну природу.

Сутність теорії фракталів, як ми вже відзначали, полягає в тому, що структура цілого відображена в його частинах. Усім похідним мовним одиницям властива рекурентність. У математиці під цим терміном розуміють можливість обчислити значення наступного члена послідовності на основі значень попередніх. Так, наприклад, специфіка фонему детермінується її відмітними ознаками – мерізмами [Бенвеніст 1974, с. 130], властивості морфему визначаються особливостями її фонетичних конститuentів, лексеми – типологічними, семантичними і функціональними ознаками морфем, форма і зміст речення «обчислюються» на основі аналізу його безпосередньо складових лексем, а текст є комплексною одиницею, яка інтегрує властивості всіх попередніх членів послідовності, що кількісно збільшується і якісно ускладнюється.

Важливо відзначити, що моделювання мовної системи, засноване на принципах фрактальної геометрії, дозволяє точніше і чіткіше відобразити все різноманіття регулярних зв'язків між лінгвальними конститuentами різних рівнів складності. Крім того, при

моделюванні слід враховувати динамізм мовної системи, що цілком логічно з точки зору синергетики, яка розглядає структуру будь-якої динамічної системи як «локалізований у певних ділянках середовища процес», іншими словами, «процес, який має певну геометричну форму і здатний розвиватися, трансформуватися в середовищі» [Князева 2007, с. 239].

На думку сучасних дослідників, «мова, як система, може бути представлена як сукупність фракталів, які постійно взаємодіють один з одним, замінюють один одного (письмовий на розмовний, розмовний на мимічний і т. і.), що дозволяє говорити про мову, як про надзвичайно рухоме утворення. Вона фіксує в собі спрямованість мислення і в цілому кодує світосприйняття або ментальність, притаманні тому чи іншому народу в конкретний час» [Симонов 2015, с. 11-12]. Цікавою в руслі дослідження фрактальної організації мовної системи здається нам запропонована К. І. Симоновим фрактальна модель мови [Симонов 2015, с. 12], в якій традиційні рівні мовної системи (плоскі фігури традиційної геометрії) замінені генераторами (стереоскопічними фігурами фрактальної геометрії). Крім того, модель представлена у вигляді трансформаційного алгоритму, що відображає властивий лінгвальній системі динамізм (Див. рис. 1).

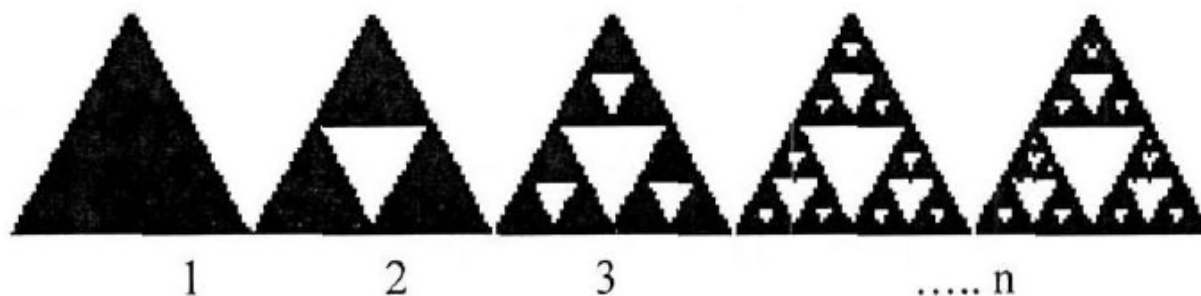

Рис. 1. Фрактальна модель мови, представлена у вигляді трансформаційного алгоритму (за К. І. Симоновим).

У тривимірному середовищі мовний фрактал формується за допомогою певної поверхні, що зветься генератором. За один крок алгоритму кожен з трикутників, що становлять площину, замінюється трикутником-генератором, у відповідному масштабі. У результаті нескінченного повторення цієї процедури виходить геометричний фрактал, який ілюструє організацію мовної матерії. Те, що зазвичай мовознавці називали рівнем або полем, відповідає генератору, вершинами якого виступають речовина, енергія, інформація. При описі лінгвістичних явищ вдається уникнути протиріч, характерних для класичних моделей мови, адже тут йдеться не про замкнуті сфери, а про нескінченну вкладеності мовної матерії. У межах цієї моделі цілком коректним буде сусідство таких генераторів, як фатичний, семантичний і фонетичний, оскільки відтепер вони розглядаються як генератори різного порядку, а не як окремі рівні, виокремлені на різних, а, отже, «некоректних» підставах [Симонов 2015, с. 12].

Використовуючи природний принцип взаємної триєдності речовини, енергії та інформації, що визначає фундаментальну основу існування будь-якої форми матерії, лінгвісти переформатували філософію будови й еволюції мовної системи. Принцип триєдності можна застосовувати до опису мови на будь-якому рівні: елементарному, системному, структурному [Симонов 2013, с. 11-12; Симонов 2015, с. 13; Кійко Ю. 2016, с. 68].

На елементарному рівні така мовна одиниця, як фонема, може бути визначена цією триєдністю таким чином: речовина – звукова, графічна чи інша матеріальна форма; енергія – мерізми; інформація – код, зчитування слуховим, зоровим або іншим аналізатором. У слові вищезазначена триєдність представлена такими компонентами: речовина – звуковий, графічний або паралінгвальний знак; енергія – конотація (вираз емоційних або оцінних

відтінків значення); інформація – сигніфікат (що відображає властивості денотата-референта).

Еволюція фракталів визначається як розрізнений, розділений на частини, самоподібний і змінний процес [Кійко Ю. 2015, с. 117]. Система мови як фрактальний об'єкт перебуває в стані гомеостазу – стані саморегуляції, балансування відкритої нерівноважної нелінійної системи між параметрами порядку і хаосу. Внутрішня організація і функціонування мовної системи спрямовані на збереження сталості свого внутрішнього стану за допомогою скоординованих реакцій конститuentів, які спрямовані на підтримку динамічної рівноваги. Для мови як мультифрактального об'єкта характерним є прагнення відтворювати себе, відновлювати втрачену рівновагу, долати опір зовнішнього середовища.

Головною особливістю мови як високоорганізованої системи є поєднання принципу високої впорядкованості детерміністського типу зі стохастичним (імовірнісним) принципом функціонування. Певна впорядкованість і структурованість такої системи, детермінованість поведінки її конститuentів забезпечують її стійкість і відносну стабільність, спадкоємність еволюційних процесів, а стохастичні відхилення від заданого алгоритму можуть, за умови їх посилення й інтенсифікації, викликати самоорганізацію всієї мовної суперсистеми.

При фрактальному підході в процесі розвитку системи зазвичай розрізняють три фази: 1) початкову – фрактал α , 2) проміжну – фрактал φ ; 3) заключну – фрактал ω . Кількість проміжних фаз φ теоретично безмежна і залежить перш за все від критеріїв спостереження. У період перебування системи в проміжній фазі на окремих ділянках мовного суперфрактала відбуваються флуктуації, здатні викликати саморегуляцію, самодобудовування, самореорганізацію мікро- і макрофракталів. У разі посилення флуктуацій, викликаних дією зовнішнього середовища, система може вийти на новий атрактор – ω -фрактал, а в разі дисипації (розсіювання) – повернутися до попереднього свого стану – α -фракталу.

Хоча фази α і ω вважаються кінцевими точками еволюційного розвитку, проте вони стають такими лише на якомусь певному етапі, тобто вони можуть бути одночасно перехідними пунктами від нижчого рівня на вищий рівень у нескінченному процесі спіралеподібного розвитку фрактального об'єкта, коли кінець одного – це початок нового і т. д. Процес розвитку може бути спрямований як на ускладнення і розширення форми й змісту мовних одиниць, так і на скорочення й зменшення обсягу внутрішньої і зовнішньої форми лінгвальних знаків.

Отже, можемо зробити **висновок**, що теорія фракталів, що є складовою частиною синергетики, відкриває нові можливості в дослідженні складноструктурованих мультимасштабних стереоскопічних об'єктів живої і неживої природи. Мова є фрактальним об'єктом, під яким розуміють геометричну фігуру, що має властивість самоподібності, тобто складається з декількох частин, кожна з яких подібна до всієї фігури цілком. Фрактальність є основним принципом системної організації та еволюції мовної системи з огляду на те, що процес її розвитку являє собою безліч тимчасових, взаємозалежних самоподібних проміжних станів-процесів. Кількість таких проміжних станів (φ -фаз розвитку) – теоретично необмежена. Фази α і ω є відносно «кінцевими», «крайніми» і можуть розглядатися як перехідні пункти від нижчого до вищого рівня її нескінченної спіралеподібної еволюції.

Література

- Бенвенист Э. Уровни лингвистического анализа / Э. Бенвенист // Общая лингвистика. – М. : Прогресс, 1974. – С. 129-140.
- Богатых Б. А. Фрактальная природа постнеклассического познания / Б. А. Богатых // Философские науки. – 2007. – № 6. – С. 27-40.
- Воробьева О. П. Текстовые категории и фактор адресата / Ольга Петровна Воробьева. – К. : Высшая школа, 1993. – 199 с.
- Домброван Т. И. Фрактальность как фундаментальное свойство языковой материи / Татьяна Ивановна Домброван // Записки з романо-германської філології. – 2013а. – Вип. 1(30). – С. 57-67.
- Домброван Т. И. Язык в контексте синергетики / Татьяна Ивановна Домброван. – Одесса : Одесская городская типогр., 2013б. – 342 с.
- Єнікеева С. М. Архітектоніка системи словотвору як фрактального об'єкту (на матеріалі англійської мови) // Нова філологія. – Запоріжжя : Запорізький національний університет, 2011а. – № 47. – С. 50-54.
- Єнікеева С. М. Фрактальна організація системи мови // Мова і культура. (науковий журнал). – К. : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2011б. – Вип. 13. – Т. IX (145). – С. 15-21.

- Еникеева С. М. Фрактальность микросистем словообразования (на материале английского языка) // *Studia Linguistica XX. Язык в логике времени : наследие, традиции, перспективы. Сборник научных трудов.* – СПб. : Политехника-сервис, 2011. – С. 107-118.
- Кійко С. В. Омонімія в мові і мовленні : монографія / Світлана Василівна Кійко. – Чернівці : Видавничий дім «Родовід», 2014. – 544 с.
- Кійко С. В. Синергетика омонімії як мовного, мовленнєвого і міжмовного явища : монографія / Світлана Василівна Кійко. – Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2016. – 532 с.
- Кійко Ю. С. Німецько-українські паралелі в інформаційних медіа жанрах : фрактальний підхід : монографія / Юрій Євгенович Кійко. – Чернівці : Видавничий дім «Родовід», 2016. – 392 с.
- Кійко Ю. С. Мовна система із фрактальної перспективи / Юрій Євгенович Кійко // *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. : Філологія.* – 2015. – № 16. – С. 117-120.
- Князева Е. Н. Синергетика : Нелинейность времени и ландшафты коэволюции / Е. Н. Князева, С. П. Курдюмов. – М. : КомКнига, 2007. – 272 с.
- Курилович Е. Понятие изоморфизма // *Очерки по лингвистике.* – М. : Изд-во иностр. литературы, 1962. – С. 21-36.
- Мандельброт Б. Фрактальная геометрия природы / Бенуа Мандельброт. — М. : Институт компьютерных исследований, 2002. — С. 656.
- Попова З. Д. Общее языкознание / З. Д. Попова, И. А. Стернин. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : АСТ : Восток-Запад, 2007. – 408 с.
- Симонов К. И. Фракталы в языковой материи : Монография / Константин Иванович Симонов. – М. : Тезаурус, 2013. – 208 с.
- Симонов К. И. Фрактальное прочтение текста французской фольклорной сказки : автореф. дис. ... док. филол. наук : спец. 10.02.05 "романские языки" / Константин Иванович Симонов. – М., 2015. – 46 с.
- Фибоначчи числа // *Энциклопедический словарь юного математика* / Сост. А. П. Савин. — 2-е изд. — М. : Педагогика, 1989. — С. 312-314.
- Хомский Н. Синтаксические структуры = Syntactic Structures // *Новое в лингвистике.* — М., 1962. — Вып. II. — С. 412-527.
- Шамаева Ю. Ю. Фрактальная семиотика языка эмоций : лингвокогнитивное измерение / Ю. Ю. Шамаева // *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.* – 2012. – № 1003. – С. 45-52.
- Mandelbrot B. *The Fractal Geometry of Nature* / Benoit Mandelbrot. – New York : Henry Holt and Company, 1982. – 468 с.

(Матеріал надійшов до редакції 15.10.17)

УДК: 811.111:81'373.237:641.5

ЄНІКЄЄВА С. М.

(Запорізький національний університет)

КОСТЮКОВА А. О.

(Запорізький національний університет)

МОСКОВЧУК Л. Ю.

(Запорізька гімназія №71 з поглибленим вивченням іноземної мови)

ШЛЯХИ І СПОСОБИ ТВОРЕННЯ НОВОЇ ЛЕКСИКИ КУЛІНАРНОЇ ГАЛУЗІ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

У статті розглядаються шляхи і способи творення неологізмів кулінарної галузі в англійській мові. Надано власне визначення терміну «неологізм». Встановлено відмінності неологізмів від оказіональних лексичних одиниць. Виокремлено тематичні групи неологізмів сфери кулінарії. Визначено шляхи формування та продуктивні способи утворення кулінарної лексики.

Ключові слова: неологізм, оказіоналізм, термін, сленг, жаргон, словотворення, кулінарія, тематичні групи.

Еникеева С. М., Московчук Л. Ю., Костиукова А. А. Пути и способы образования новой лексики сферы кулинарии в английском языке. В статье рассматриваются пути и способы образования неологизмов сферы кулинарии в английском языке. Обозначено понятие «неологизм». Определена грань между понятиями «неологизм» и «оказионализм». Выделены тематические группы неологизмов сферы кулинарии. Обозначены пути формирования и продуктивные способы образования кулинарной лексики.

Ключевые слова: неологизм, окказионализм, термин, сленг, жаргон, словообразование, кулинария, тематические группы.

Yenikeeva S. M., Moskovchuk L. Yu., Kostiukova A. O. The Ways and Means of the Modern Culinary Vocabulary Development in the English Language. This article deals with the problem of development of culinary vocabulary in Modern English as a result of neologisms creation.

The term “neologism” has been determined and the differential characteristics of neologisms and occasionalisms have been revealed. It has been defined that the vocabulary of culinary industry consists of the terms (special lexical units that are used for naming special concepts) as well as the slang and jargon words.

In the process of the research about 300 neologisms selected from a number of electronic culinary dictionaries have been analyzed.